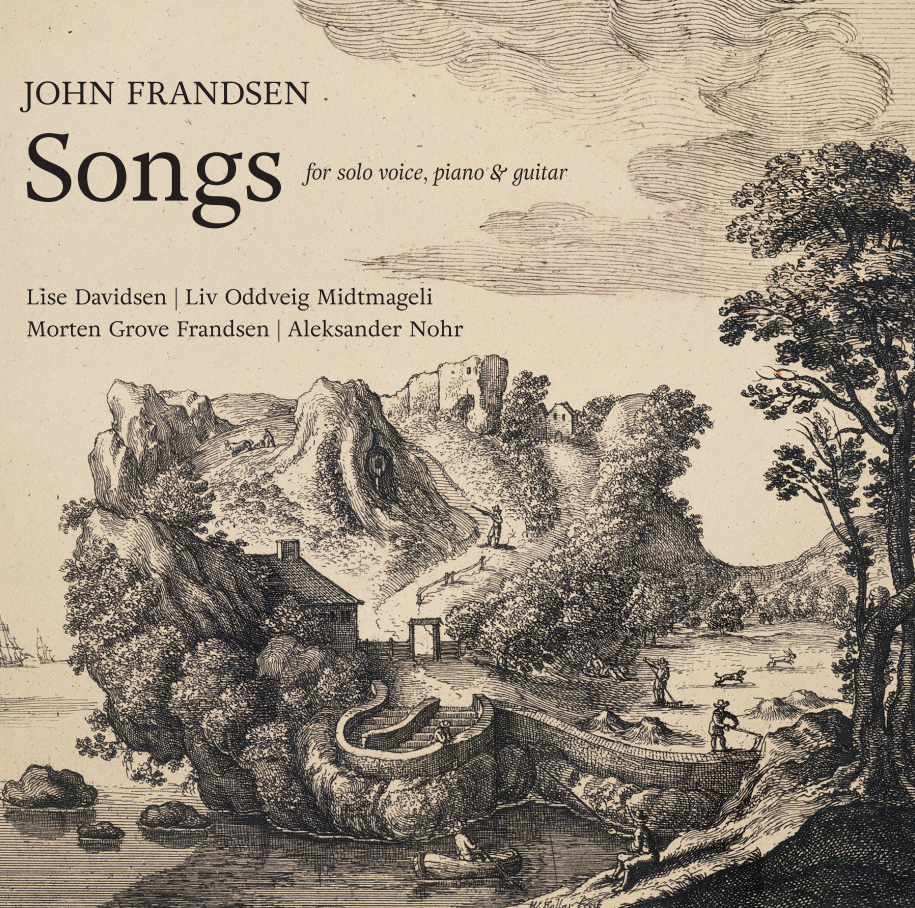

JOHN FRANDSSEN

Songs

for solo voice, piano & guitar

Lise Davidsen | Liv Oddveig Midtmageli
Morten Grove Frandsen | Aleksander Nohr

JOHN FRANDBSEN

Songs *for solo voice, piano & guitar*

Lise Davidsen, *soprano* | Liv Oddveig Midtmageli, *soprano**
Morten Grove Frandsen, *countertenor* | Aleksander Nohr, *baritone*
Jesper Sivebæk, *guitar* | Sofia Wilkman, *piano* | Orsi Fajger, *piano***

1	Lystens liturgi (1993) for soprano and piano <i>to a poem by Pia Tafdrup and the Song of Solomon</i>	7:21
	Winternächte (1989; rev. 2015) version for countertenor and piano** <i>four songs to poems by Hermann Hesse</i>	10:21
2	Oktober 1944.....	3:12
3	La belle qui veut.....	2:54
4	Knarren eines geknickten Astes.....	1:31
5	Böse Zeit.....	2:44
	Songs of Innocence (1984) for soprano * and guitar <i>nine songs to poems by William Blake</i>	18:23
6	Introduction.....	2:17
7	The Shepherd.....	1:42
8	The Echoing Green.....	2:30
9	The Lamb.....	2:15
10	The Blossom.....	0:31
11	Infant Joy.....	1:15
12	The Little Boy Lost.....	2:26

13	Laughing Song.....	1:46
14	A Cradle Song.....	3:41

Songs of Experience (1991) for soprano and guitar

	<i>five songs to poems by William Blake</i>	10:47
15	The Voice of the Ancient Bard.....	1:46
16	The Garden of Love.....	3:13
17	The Fly.....	1:47
18	The Sick Rose.....	1:25
19	Ah! Sun-Flower.....	2:36

rummet, hvor jeg engang boede (1990) for baritone and piano

	<i>four songs to poems by Henrik Nordbrandt</i>	14:43
20	Tornerose.....	4:20
21	Sådan en.....	1:15
22	De dødes vejskilt.....	4:23
23	Et lerhoved.....	4:45

Seven Silly Songs (1987) version for countertenor and guitar

	<i>Anonymous English and American verses</i>	12:24
24	Drinking Song.....	1:37
25	Gypsies in the Wood.....	0:24
26	The Turtle-Dove.....	4:28
27	Wishful Thinking.....	2:03
28	My Apple Tree.....	0:38
29	All the Pretty Little Horses.....	2:04
30	Promenade.....	1:10

Total 73:59

JOHN FRANDBSEN'S SONGS *by Trine Boje Mortensen*

As a composer and a participant in the organizational bodies of the Danish musical world, as an organist, debater, recording producer and lecturer, John Frandsen's level of activity is sky-high. With his integrity, curiosity and enviable energy, John Frandsen is one of the firm pillars of the Danish musical scene, and has been so throughout his active musical life. But the image of the pillar is not satisfactory, for pillars stand still – and John Frandsen does not. For that, too much humour and curiosity are mixed in with the sober and robust.

John Frandsen (b. 1956) took a degree in musicology at Aarhus University, where he has also taught. Frandsen further has a diploma in sacred music from the Royal Danish Academy of Music in Aarhus and a diploma in composition from the same institution, with Hans Abrahamsen and Karl Aage Rasmussen as his teachers.

In addition he has studied conducting at the Royal Danish Academy of Music in Copenhagen. Over the years he has held a succession of posts in Danish musical life, including Chairman of the Danish Composers' Society 1999-2008, Chairman of the Music Committee of the Danish Arts Foundation 1993-95, and President of the Nordic Composers' Council 2004-7. Since 1995 he has worked as the organist at Stavnsolt Church in Farum.

Frandsen's worklist covers music in many genres: seven operas – from a church opera to a full-length opera at the Royal Theatre, – symphonic works, concertos, chamber music, and not least songs. The latest opera success is *A Doll's House*, based on Henrik Ibsen's famous play.

In 2013 the DR ensembles, a number of vocal soloists and the Faroese singer Teitur premiered John Frandsen's *Requiem*, the biggest work in this genre ever attempted by a Danish composer. The work is among other things built up around the contrast between the texts of the Latin Requiem Mass and new poems by the Danish poet Simon Grotrian. This willingness both to wrestle with the grand themes (the liturgy of death, musical traditions, major forms) and to cultivate the intimate and simple (the poem and the voice) is in many ways characteristic of Frandsen, who in his operas too is able to give the close and the intimate a place in the great apparatus that is an opera. On this CD, however, one encounters great expressions of emotion in the intimate song format.

John Frandsen

"What You See Is What You Get" – WYSIWYG - is an old term from the computer world, meaning that what the programmer sees whilst working on a computer programme is also what we get to see when we use the new programme, and not a lot of strange codes, parentheses, numbers and whatnot. WYSIWYG denotes a closeness, maybe even similarity between what is written and what is perceived. In a way WYSIWYG is also an apt term for John Frandsen's music. There is nothing hidden, no complex ambiguity in his works, although this does not mean that there are no layers, no expressive depth. There are plenty. There is also reflection and a delicate, sincere humanity. But there are no strange surprises, no profundities hidden in places where they are difficult to hear, there is no need for long booklets with clari-

fications of musical complexities. What you hear is what there is. And that is enough. For there is plenty of room in Frandsen's music for the listener to be present, to interpret, to listen again and gain new insights. This generosity with the space and the sense of being welcome means that to a great extent it can be said of the music that "What you hear is what you get". You hear a lot in this music and you get just as much to take with you into your life after listening.

John Frandsen is if anything a musical interpreter of texts, and it is in this role that he can be heard as a composer on this CD. A collection of extremely different texts is given musical treatment, and the common feature of this variegated collection of songs is Frandsen's sincere, open approach to all the types of textual expression.; from the truly intimate and the erotic to the philosophical and the absurdly silly. All the texts are given the scope for generous realization in their new, musical form.

Lystens liturgi (The Liturgy of Desire) (1993)

This collection of John Frandsen's songs begins with the most high-flown and at the same time most intimate work. *The Liturgy of Desire* is based on two texts, both about seduction and the erotic. The Bible's Song of Solomon and a poem by Pia Tafdrup are interwoven and given shared musical expression. The Latin text is for the most part more robustly and expressively unfolded in the music than the Danish one, which is more flowing and quiet. However, the two idioms swap roles, or texts sometimes, along the way. In *The Liturgy of Desire* there is an enduring feeling that there is no fixed point in purely rhythmic terms. This is fluid, unsettled music that produces an oddly dizzying effect, even in the places where the chords seem chiselled in granite. For it is as if those chiselled chords are not always where you might have expected them to be.

In *The Liturgy of Desire* two texts and two idioms have grown seamlessly together into one work.

Songs of Innocence (1983/84) – Songs of Experience (1991)

The two song cycles *Songs of Innocence* and *Songs of Experience* were composed with an interval of seven years between them, both with the guitar as accompanying instrument.

William Blake wrote the two famous collections of poems, which he printed in his own illuminated volumes in the 1790s. Frandsen has set a number of poems from the two collections. In a programme note the composer writes of the two song cycles:

"From Blake's own hand the two poem cycles are intended as comments on each other – several of the poems in *Songs of Experience* refer directly to and comment on the *Innocence* poems. Similarly, I have tried to create musical parallels between the two works – to find a musical language that expresses equally their common features and their contrasts."

As an accompanying instrument the guitar provides a crisper, more timeless soundscape than the piano. The songs are not, like several of the others on the CD, a natural extension of the concert-hall tradition: they are very much chamber songs, in the sense of being suitable for singing to oneself in a room. There is a different kind of intimacy in these songs.

The first cycle, *Songs of Innocence*, is full of sparkling songs in high registers. The innocent tones of childhood sparkle and bounce like light across water, lustrous as new-budding beech leaves. But there are also contrasts in this collection of youthfully ebullient songs; in the song of *The Little Boy Lost* we feel all the world-shattering anxiety of an innocent child when the world for a moment (just a moment, one hopes) is not with but against him. And the last song here, a *Cradle Song* for the innocent child, evinces more of the mother's calm and concern than of the child's innocence, and in that sense seems like a link with the next collection, *Songs of Experience*. For the situation in *The Voice of the Ancient Bard* is also that an older person is singing for a younger one. But this time it is not comfort and soft words, but a lamentation over human folly and conceit. Although in *Songs of Experience* there are contrasts too, the fundamental tone is dark and frustrated. The sparkle in the music has been replaced by something more sensual and bitter. This can be heard in the guitar's velvet accompaniment to *The Sick Rose* and in the Arabian aroma of the melody line in *Ah! Sunflower*.

Winternächte (1989)

The four songs to texts by Hermann Hesse which together bear the heading *Winternächte* – Winter Nights – are in many ways the most musically radical of the songs on this CD. The songs gathered on this release were all composed within a decade, and although there is a chronological closeness among the works there are great expressive differences, for example between *Winternächte* from 1989 and *Seven Silly Songs* from 1987. The texts for *Winternächte* are chillingly oppressive yet beautiful. Hermann Hesse's depiction of human solitude both in the company of other people and in nature is at once coolly registrative and painfully present. Only in the last song, *Böse Zeit* (Evil Time), is there a fellow creature who can extend a hand. Whether

this is death offering kind release, or a travelling companion for the rest of the journey, is not obvious. John Frandsen has this open-ended poem accompanied by celestial music, played entirely on the strings inside the piano, so the journey seems accompanied by a faraway harp.

The three songs before *Böse Zeit* are expressive and balance between struggling against the oppressive filigree of the texts and abandoning themselves to it. The pouring rain in *October 1944* is evoked by an unyielding melody, while the encounter with an old acquaintance in *La belle qui veut* is at first rendered musically with a certain sentimentality, but is certainly not allowed to remain in this vein. The description of the old tree in *Knarren eines geknickten Astes* is melodically explosive and angular, with a sense of anger lurking beneath the surface.

rummet, hvor jeg engang boede (The room where I once lived) (1990)

The texts of the four songs in *The room where I once lived* are by Henrik Nordbrandt and they are all full of sensory impressions: the tones of Mozart; a real, red rose, the feeling of cold; and touches. John Frandsen carries this play on the senses over into a recognizability in the music. But just as the poems tell more stories than those of the senses, the music too is both a mirror and a window out to the world's many details.

In the composer's own programme note we can read for example:

"They too [the songs] present something apparently familiar, sometimes actually something comforting. At any rate they relate to a world we can grasp and understand – and thus also distance ourselves from. But beneath the surface undefined forces are in play. Spirits, nightmare visions, decadence ... The ostensible familiarity and intimacy are undermined, obscured, denied. The picture takes on the character of *déjà-vu*. And suddenly the poems become threateningly close to us."

The music touches on the tonal idioms of both Schubert and Ib Nørholm; never as quotations or as literal *déjà-vu*, but as natural references for a twentieth-century Danish composer adding to a long-standing tradition of lieder and songs with piano accompaniment. John Frandsen's melodies never become word-painting underlay for the texts, but sometimes one can hear how the melody or accompaniment takes its cue from a text phrase and gives it depth. This happens for example in the song *Road sign of the dead*, where a Schubertian piano accompaniment in a regular rhythm to the words "... in what direction you should listen ..." suddenly spreads out,

directionally perplexed and swarming to all sides, only to be gathered in again in a new mode of expression that carries the song onward. In all the songs the ostensibly simple opens the way for a wealth of expression.

Seven Silly Songs (1987)

The seven "silly songs" to American and British nonsense texts are not so silly that they do not, like all the more serious texts for other works, offer the opportunity to hear honest human musical expressions of emotions like love, fervency and wildness. As in *Alice in Wonderland*, *Winnie-the-Pooh* and even old Danish ballads, the simplicity of the language and the stories leaves room for a wealth of imagination and surprises. Here we find the drunkard who mumbles his life-wisdom ('The man who drinketh small beer/And goes to bed quite sober / Fades as the leaves do fade/That drop off in October') and the young man who runs away from home; there are turtle-doves that miss one another terribly; there is a lullaby with dreams incorporated ('Go to sleepy, little baby / When you wake / You shall have / All the pretty little horses') and non-sense verses about jealousy, grotesque daydreams ('But I'm a cockroach / And I'm a water-bug / I can crawl around and hide behind the sink'), and animals that run off home when it rains. All the bizarre images you need to set off the imagination are already in the texts. At no time does the music just become sound-painting of the colourful texts; at all times it takes the text seriously and in that way emphasizes the grotesque and touching. We smile and feel disquiet.

Trine Boje Mortensen is the Promotion Manager at Edition Wilhelm Hansen and a music journalist specializing in contemporary music.

THE PERFORMERS

Lise Davidsen shot to prominence in summer 2015 when she was crowned winner of both the Operalia and the Queen Sonja competitions. She was also a triple winner at the 2015 Hans Gabor Belvedere Singing Competition in Amsterdam and was announced a 2015 HSBC Aix-en-Provence Laureate and Statoil Talent Bursary Award winner. A graduate of the Royal Danish Opera Academy in Copenhagen and the Grieg Academy of Music in Bergen, Davidsen made her stage debut at the Royal Danish Opera in the 2012/13 season as the Dog and the Owl in *The*

Cunning Little Vixen and appeared with Den Norske Opera and Bayerische Staatsoper since. In summer 16 she will make her debut with Frankfurt Opera for its *Ring Cycle*. Future engagements include leading roles with Opern Zürich, Glyndebourne Festival Opera and Royal Opera House Covent Garden.

The Norwegian soprano **Liv Oddveig Midtmageli** is trained at Barratt Dues Musikkintitutt in Oslo and at the Danish National Academy of Music, Odense, and has since trained with Anne Sofie von Otter, Håkan Hagegaard and Manfred Honeck. As an operatic soloist she has sung Rosina (*The Barber of Seville*), Donna Elvira (*Don Giovanni*) and Carmen. She also works with contemporary music in roles like Clara/Laura (*Tugt og Utugt* by John Frandsen), Vera (*Halløj i firmaet* by Peter Bruun), Sandra (*Egoland* by John Frandsen) and Ethel Rosenberg (*The Rosenbergs* by Joachim Holbek). Moreover, Liv Oddveig Midtmageli was featured in Odense Internationale Musikteater's acclaimed stagings *Memory* and *Modellen*.

Countertenor **Morten Grove Frandsen** graduates from the Royal Danish Opera Academy under professor Kirsten Buhl Møller in summer 2016. During his studies, Morten has received grants and scholarships from Den Böhmske fond, Anne Marie Mortensen's mindelegat and the Léonie Sonning Foundation. In 2015, Morten was named opera talent of the year at the Copenhagen Opera Festival. He has sung the part of Super-Egon in John Frandsen's opera *Egoland*, Ruggiero in Vivaldi's *Orlando Furioso* (Riga Baroque Festival), Dr. Rank in John Frandsen's opera *Et Dukkehjem*, and in summer 2015 premiered the modern opera *Leaves* by Karsten Fundal and Efterklang at the Copenhagen Opera Festival. Morten is also a busy lied and concert singer.

Norwegian baritone **Aleksander Nohr** – while still a student at the Opera Academy – made his debut at the Royal Danish Opera in Copenhagen as Dancairo in Bizet's *Carmen*. He was also engaged by the Norwegian opera to sing Baron Douphol in *La Traviata* and has sung in *Le Nozze di Figaro* with Arctic Opera Norway, *Dido and Aeneas* with Concerto Copenhagen, and in *Olav Engelbrektsson* with Opera Trøndelag, Norway. Aleksander has performed with several orchestras like Concerto Copenhagen, Odense Symphony Orchestra, Copenhagen Phil and the orchestra of the Wermland opera. He has worked with conductors such as Andrew Lawrence-

King, Giordano Bellincampi, Lawrence Foster and Michael Boder. Aleksander also experiments with a repertoire spanning from contemporary music to folksongs.

Guitarist **Jesper Sivebæk** completed his studies under Jørgen Bjørslev (Danish National Academy of Music, Odense), Professor Per Olof Johnson (Malmö Academy of Music, Sweden) and Professor Alvaro Pierrri (UQAM in Montreal, Canada). Since 2007 he has been associated professor and head of the classical guitar department at the Royal Danish Academy of Music in Copenhagen. Jesper Sivebæk is a prizewinner at international guitar competitions in Spain, France and Italy. He is co-founder of Scandinavian Guitar Duo and has been a soloist with Malmö Symphony Orchestra, Symphony Orchestra Kielce (Poland), Zapolski Quartet, Aarhus Sinfonietta, Randers Chamber Orchestra, Ensemble Funen and Danish National Symphony Orchestra. For Dacapo Jesper Sivebæk has recorded two CDs with guitar works by Poul Ruders and Vagn Holmboe.

The Finnish-Swedish pianist **Sofia Wilkman** took her Master of Music degree at the Sibelius Academy with distinction in spring 2012. In September 2014 she had her debut from the soloist class at the Royal Danish Academy of Music, majoring in accompaniment and chamber music under professors Niklas Sivelöv and Friedrich Gürtler. Sofia Wilkman is a sought-after lied pianist and chamber musician and has given concerts throughout Europe and in the USA, and she collaborates with some of the finest Nordic singers. Since 2013, Sofia Wilkman has been a repetitor at the Royal Danish Opera Academy in Copenhagen as well as an accompanist at the Royal Danish Academy of Music.

Pianist **Orsi Fajger** was born in Kazincbarcika, Hungary, and has her training from the Franz Liszt Academy of Music in Budapest as chorus master, music teacher and accompanist. She has worked at the Academy as professor of singing and the woodwind department, and she quickly became a repetitor at the Hungarian State Opera. Since 2010 she has worked full time as a repetitor at the Royal Danish Opera. In addition, she gives masterclasses at the Royal Danish Academy of Music and in 2013 was the official pianist at Plácido Domingo's opera competition, the Operalia. Since 2008, she has also taken part in Adam Fischer's The Wagner Days festival in Budapest, where she has functioned as head of music since 2014.

Som komponist, deltager i musiklivets organisatoriske instanser, organist, debattør, lydproducer og foredragsholder er John Frandsens aktivitetsniveau skyhøjt. Med integritet, nysgerrighed og en misundelsesværdig energi er John Frandsen en af dansk musiklivs faste støttepiller og har været det i hele sit aktive musikerliv. Men billedet med støttepillen er ikke tilfredsstillende, for sådan en står stille – og det gør John Frandsen ikke. Dertil er der alt for meget humor og nysgerrighed blandet sammen med det saglige og robuste.

John Frandsen (f. 1956) er uddannet cand. phil. i musikvidenskab på Aarhus Universitet, hvor han også har undervist. Frandsen har også kirkemusikalsk diplomeksamen fra Det Jyske Musik-konservatorium og diplomeksamen i komposition fra samme institution, med Hans Abrahamsen og Karl Aage Rasmussen som lærere.

Derudover har han også studeret direktion på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Han har gennem årene haft en lang række poster i dansk musikliv, blandt dem kan nævnes: formand for Dansk Komponist Forening 1999-2008, Formand for Statens Kunstfonds Toneudvalg 1993-95, præsident for Nordisk Komponistråd 2004-7. Har siden 1995 arbejdet som organist ved Stavnsholt Kirke i Farum.

Værklisten fra Frandsens hånd tæller musik i mange genrer: Syv operaer – fra en kirkeopera til en helafensopera på Det Kongelige Teater – symfoniske værker, koncerter, kammermusik og ikke mindst: sange. Den seneste operasucces er *Et Dukkehjem*, baseret på Henrik Ibsens berømte skuespil.

I 2013 uropførte DR's ensembler, en række sangsolister og den færøske sanger Teitur John Frandsens *Requiem*, der er det største livtag med denne genre en dansk komponist har taget. Værket er bl.a. bygget op om kontrasten mellem den latinske dødsmessestekst og nye digte af den danske digter Simon Grotrian. Denne vilje til at brydes med både det store (dødens liturgi, musikalske traditioner, store former) og det intime og enkle (digtet og stemmen) er på mange måder karakteristisk for Frandsen, der også i sine operaer formår at give intimiteten, det helt hudnære, en plads i det store apparat som en opera er. Omvendt vil man så på denne cd kunne høre de store følelsesudtryk i sangens intime form.

“What You See Is What You Get” – WYSIWYG er et udtryk i computerverdenen, der nogenlunde betyder, at det programmøren ser, mens hans laver et computerprogram, er det, vi som brugere også ser i det færdige produkt, og ikke en række mærkelige koder, parenteser, tal og gerninger. WYSIWYG er en nærhed eller endda lighed mellem det, der er skrevet og det der opleves. WYSIWYG kan på sin vis også være et dækkende udtryk for John Frandsens musik. Der er ikke noget skjult eller komplekst dobbelttydigt i hans værker, og det betyder ikke, at der ikke er lag og udtryksmæssig dybde. For det er der masser af. Der er også eftertænksomhed og en fin og ærlig menneskelighed. Men der er ikke nogle sære overraskelser, der ligger ikke dybsindigheder gemt på steder, der er svære at høre, der er intet behov for lange hæfter med uddybelser af musikalske kompleksiteter. Det man hører, er det, der er. Og det er nok. For der god plads i Frandsens musik til at lytteren kan være til stede, tolke, lytte igen og få nye indsigter. Det er denne generøsitet med pladsen og fornemmelsen af at være velkommen, der gør at musikken langt hen ad vejen kan dækkes af udtrykket: What you hear is what you get (for nu at omskrive til lejligheden). Man hører ganske meget i denne musik, og man får lige så meget med til livet efter lytningen.

John Frandsen er om noget en musikalsk fortolker af tekster, og det er i denne rolle, han kan høres som komponist på denne cd. En samling af yderst forskellige tekster tages under musikalsk behandling, og det fælles træk i denne forskelligartede samling af sange er Frandsens ærlige, åbne tilgang til alle de tekstlige udtryk; fra det virkelig intime, det erotiske til det filosofiske og det absurd fjollede. Alle tekster bliver givet muligheden for generøs erkendelse i deres nye, musikalske form.

Lystens liturgi (1993)

Denne samling af John Frandsens sange begynder med det på samme tid mest højspændte og mest intime værk. *Lystens liturgi* er bygget på to tekster, der begge handler om forførelse og erotik. Biblens Højsang og et digt af Pia Tafdrup bliver vævet ind i hinanden og får et fælles musikalsk udtryk. Den latinske tekst er for det meste mere bastant og ekspressivt udfoldet i musikken end den danske, der er mere strømmende og tyst. De to udtryk bytter dog roller, eller tekster, nogle steder undervejs. I *Lystens liturgi* er der en vedvarende fornemmelse af, at der ikke er et fast ståsted rent rytmisk. Det er flydende, urolig musik, der giver en sær svimmel fornem-

melse, selv de steder, hvor akkorderne står mejslet i granit. For det er som om de mejslede akkorder ikke altid står der, hvor man havde regnet med, at de skulle stå.

I *Lystens liturgi* er to tekster og to udtryk lydefrit sammenvokset til et værk.

Songs of Innocence (1983/84) – Songs of Experience (1991)

De to sangcyklus'er *Songs of Innocence* og *Songs of Experience* er komponeret med syv års mellemrum og er begge skrevet med guitaren som akkompagnerende instrument.

William Blake er forfatteren til de to berømte digtsamlinger, som han udgav samlet med sine egne illustrationer i 1790'erne. Det er en række digte fra de to samlinger, som Frandsen har sat i musik. Komponisten skriver i en programnote således om de to sangcyklus'er:

"Allerede fra Blake's hånd er de to digtcyklus'er tænkt som kommentarer til hinanden – der er adskillige af digtene i *Songs of Experience* der direkte refererer til og kommenterer *Innocence*-digte. På tilsvarende måde har jeg forsøgt at skabe musikalske paralleller mellem de to værker – at finde et tonesprog, der lige fuldt udtrykker deres fællespræg og deres kontrast."

Guitaren som akkompagnerende instrument giver et sprødere og mere tidløst klangbillede, end når det er klaveret, der akkompagnerer. Sangene er ikke på samme måde som flere af de andre på cd'en en naturlig fortsættelse af en koncertsalstradition, men i højere grad sange til kammeret, til at synge for sig selv. Der er en anden form for intimitet i disse sange.

Den første cyklus, *Songs of Innocence*, er fuld af glitrende sange i et højt leje. Barndommens uskyldige toner, der smutter som lysstrejf på vand, og lyser som nyudprungne bøgeblade. Men kontrasterne er der også i denne samling ungdommeligt sprudlende sange; i sangen om drengen, der bliver væk fra sin far, opleves hele den verdensnedbrydende angst som et uskyldigt barn føler, når verden et øjeblik (forhåbentlig kun et øjeblik) ikke er med en, men mod. Også den sidste sang i samlingen, en vuggevise for det uskyldige barn, bærer mere af moderens ro og bekymring end af barnets uskyld, og virker på den måde som et bindeled til den næste samling: *Songs of Experience*. Situationen i *The Voice of the Ancient Bard* er nemlig også at en ældre person synger for en yngre. Men denne gang er det ikke trøst og blide ord, men en omgang trist brok over menneskers fjoller og indbildskhed. Selvom der også i *Songs of Experience* er kontraster, så er grundstemningen her mørk og frustreret. Det glitrende i musikken er afløst af noget mere sanseligt og bittert. Det høres i guitarens fløjlsakkompagnement i *The Sick Rose* og i melodilinjens arabiske aroma i *Ah! Sunflower*.

Winternächte (1989)

De fire sange til tekster af Hermann Hesse der tilsammen bærer overskriften *Winternächte* er på mange måder de musikalsk mest radikale af denne cd's sange. Sangene, der er samlet på denne udgivelse, er alle komponeret inden for et tiår, og selvom der er en tidlig nærhed mellem værkerne er der udtryksmæssigt langt mellem fx. *Winternächte* fra 1989 og *Seven Silly Songs* fra 1987. Teksterne til *Winternächte* er frysende depressive og smukke. Hermann Hesses udpensling af menneskets ensomhed både i selskabet med medmennesker og i naturen er på samme tid køligt konstaterende og smerteligt nærværende. Kun i den sidste sang *Böse Zeit*, er der en medskabning, som man række hånden til. Om det er Dødens venlige forløsning eller en rejsekammerat til resten af den rejse man nu en gang er på er ikke åbenlyst. John Frandsen lader dette åbne digt ledsage af himmelske toner, spillet udelukkende på selve strengene inde i flyglet, så at rejsen bliver akkompagneret som af en fjern harpe.

De tre sange før *Böse Zeit* er ekspressive og balancerer mellem at kæmpe mod teksternes tunge filigran eller give sig hen til det. Den øsende regn i *Oktober 1944* bliver beskrevet med en stejl melodi, mens mødet med en gammel bekendt i *La belle qui veut* bliver til at begynde med musikalsk beskrevet med en vis sentimentalitet, men får bestemt ikke lov at blive i dette udtryk. Beskrivelsen af det gamle træ i *Knarren eines geknickten Astes* er melodisk eksplosiv og kantet, med en fornemmelse af vrede, der lurker under overfladen.

rummet, hvor jeg engang boede (1990)

Teksterne til de fire sange i *rummet, hvor jeg engang boede* er af Henrik Nordbrandt og er alle fulde af sanseindtryk: klange af Mozart, en rigtig, rød rose, følelsen af kulde og berøringer. Denne sanselighed bærer John Frandsen over i en genkendelighed i musikken. Men ligesom digtene fortæller flere historier end sanselighedens, er musikken også både et spejl og et vindue ud mod verdens mange detaljer.

I komponistens egen programnote kan man bl.a. læse:

"Også [sangene] fremstiller noget tilsyneladende velkendt, til tider ligefrem noget trygt. I hvert fald knytter de an til en verden, vi kan gribe og begribe – og dermed jo også lægge en distance til. Men under overfladen er udefinerede kræfter på spil. Ånder, mareridtssyner, forfald

... Situationernes umiddelbare velkendthed og fortrolighed undermineres, sløres, dementeres. Billederne får karakter af 'déjà-vu'. Og pludselig rykker digtet os truende nær."

Musikken berører tonesproget hos både Schubert og Ib Nørholm. Aldrig som citater eller 'déjà-vu'er', men som en naturlige referencer for en dansk komponist i det 20. århundrede, der skriver sig ind i en lang tradition af lieder og sange med klaverledsagelse. John Frandsens melodier bliver aldrig ord-malerier, der underlægger sig teksten, men undertiden kan man høre, hvordan melodi eller akkompagnement tager afsæt i en tekstfrase og uddyber den. Det sker fx. i sangen *De dødes vejskilt*, hvor et taktfast, schubertske klaverakkompagnement ved ordene "... i hvilken retning du skal lytte ..." pludselig breder sig retningsforvirret og myldrende ud til alle sider, for snart efter at samles i et nyt udtryk, der løfter sangen videre. Det umiddelbart enkle åbner i alle sangene for et væld af udtryk.

Seven Silly Songs (1987)

De syv fjollede sange til amerikanske og engelske nonsens-tekster er ikke mere fjollede, end at de, som også de mere seriøse tekster til andre værker, giver mulighed for at høre ærlige, menneskelige musikalske udtryk som fx. kærlighed, inderlighed og vildskab. Som i Alice i Eventyrland, Peter Plys eller såmænd gamle danske folkeviser, giver det enkle i sprog og historier plads til en rigdom af fantasi og overraskelser. Her er drukkenbolten, der mumler livsvisdom ('The man who drinketh small beer/And goes to bed quite sober/Fades as the leaves do fade/That drop off in October') og den unge mand, der stikker af hjemmefra, der er turtelduer, der savner hinanden så grufuldt, der er en vuggesang med indlagte drømme ('Go to sleepy, little baby/When you wake/You shall have/All the pretty little horses') og vrøvlevers om jalousi, groteske dagdrømme ('But I'm a cockroach/And I'm a water-bug/I can crawl around and hide behind the sink'), og dyr der løber hjem når det regner. Der er alt, hvad der skal være af bizarre billeder til at antænde vores fantasi allerede i teksterne. Musikken bliver på intet tidspunkt blot lydmaleri af de farverige tekster, men tager til enhver tid teksten seriøst og får på den måde fremhævet det groteske og rørende. Vi smiler og foruroliges.

Trine Boje Mortensen er Promotion Manager hos Edition Wilhelm Hansen og musiksribent som specialiserer sig i ny kompositionsmusik.

DE MEDVIRKENDE

Den unge norske sopran **Lise Davidsen** fik sit gennembrud i sommeren 2015, da hun vandt både Operalia i London og Dronning Sonjas Internationale Musikkonkurrence. Hun blev også tredobbelt vinder i Hans Gabor Belvedere sangkonkurrencen i Amsterdam 2015 og modtog i 2015 HSBCs talentpris ved Aix-en-Provence festivalen samt Statoil-stipendiet 2015. Davidsen er uddannet fra Operaakademiet i København og har en grad fra Griegakademiet i Bergen. Fik sin debut på Den Kgl. Opera i 2012-13 som Hunden og Uglen i *Den fiffige lille ræv* og har siden optrådt på Den Norske Opera og Bayerische Staatsoper. I sommeren 2016 får hun sin debut på Frankfurt Opera i deres *Wagner-Ring*. Fremtidige engagementer tæller bl.a. hovedroller på Opern Zürich, Glyndebourne Festival Opera og Royal Opera House Covent Garden i London.

Den norske sopran **Liv Oddveig Midtmageli** er uddannet fra Barratt Due's Musikkinstittut i Oslo samt fra Det Fynske Musikkonservatorium og har siden videreuddannet sig hos bl.a. Anne Sofie von Otter, Håkan Hagegaard og Manfred Honeck. Hun har som operasolist sunget Rosina (*Barberen i Sevilla*), Donna Elvira (*Don Giovanni*) og Carmen. Hun arbejder også med ny musik og har bl.a. sunget roller som Clara/Laura (*Tugt og Utugt* af John Frandsen), Vera (*Halløj i firmaet* af Peter Bruun), Sandra (*Egoland* af John Frandsen) og Ethel Rosenberg (*The Rosenbergs* af Joachim Holbek). Liv Oddveig Midtmageli har desuden medvirket i Odense Internationale Musikteaters anmelderroste forestillinger *Memory* og *Modellen*.

Kontratenoren **Morten Grove Frandsen** afslutter sine studier på operaakademiet ved sang-professor Kirsten Buhl Møller i sommeren 2016. Morten har gennem sin studietid modtaget legater og stipendier fra Den Böhmske fond, Anne Marie Mortensens mindelegat og Léonie Sonning musikfond. Morten blev i 2015 udnævnt til årets unge operatalent ved Copenhagen operafestival. Han har sunget Super-Egon i John Frandsens opera *Egoland*, Ruggiero i Riga Barokfestivals opsætning af Vivaldis *Orlando Furioso*, Dr. Rank i John Frandsens opera *Et Dukkehjem*, og i sommeren 2015 uropførte han den moderne opera *Leaves* af Karsten Fundal og Efterklang på Copenhagen Operafestival. Morten er en flittig lied- og koncertsanger i København og omegn.

Den norske baryton **Aleksander Nohr** fik – mens hans stadig studerede på Operaakademiet – sin debut på Den Kgl. Opera som Dancairo i Bizets *Carmen*. Han var også engageret af Den Norske Opera til rollen som Baron Douphol i *La Traviata*, og han har sunget i *Figaros bryllup* med Arctic Opera Norway, *Dido and Aeneas* med Concerto Copenhagen og i *Olav Engelbrektsson* med Opera Trøndelag i Norge. Aleksander har optrådt med orkestre som Concerto Copenhagen, Odense Symfoniorkester, Copenhagen Phil og Wermland operaens orkester. Han har arbejdet med dirigenter som Andrew Lawrence-King, Giordano Bellincampi, Lawrence Foster og Michael Boder. Aleksander eksperimenterer ofte med repertoire spændende fra ny musik til folkesange.

Guitaristen **Jesper Sivebæk** afsluttede sine studier hos Jørgen Bjørnslev (Syddansk Musikkonservatorium), professor Per Olof Johnson (Musikhögskolan i Malmø) og professor Alvaro Pierrri (UQAM i Montreal). Han har siden 2007 været lektor og leder den klassiske guitarlinje på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Jesper Sivebæk er prisvinder ved internationale guitar-konkurrencer i Spanien, Frankrig og Italien. Han er medstifter af Scandinavian Guitar Duo og har været solist med Malmø Symfoniorkester, Kielce Symfoniorkester (Polen), Zapolski Quartet, Århus Sinfonietta, Randers Kammerorkester, Ensemble Fyn og DR Symfoniorkestret. For Dacapo har Jesper Sivebæk indspillet to CD'er med guitarværker af Poul Ruders og Vagn Holmboe.

Den finsk-svenske pianist **Sofia Wilkman** afsluttede sin Master of Music ved Sibelius-Akademiet med topkarakter i foråret 2012. I september 2014 debuterede hun fra solistklassen ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium (DKDM) med akkompagnement og kammermusik som sine hovedfag under vejledning af klaverprofessorerne Niklas Sivelöv og Friedrich Gürtler. Sofia Wilkman er en etableret og efterspurgt liedpianist og kammermusiker. Hun har givet koncerter rundt om i Europa og i USA og samarbejder med nogle af de fremmeste unge nordiske sangere. Siden 2013 har Sofia Wilkman været tilknyttet som repetitør på Operaakademiet i København, samt som akkompagnatør på DKDM.

Pianisten **Orsi Fajger** er født i Kazincbarcika, Ungarn, og er uddannet fra Franz Liszt Konservatoriet i Budapest som korsyngemester, musiklærer og akkompagnatør. Hun blev tilknyttet konservatoriet som professor i sang og træblæserfaggruppen, og hurtigt herefter blev hun repetitør på Den Ungarske Statsopera. Siden 2010 har hun været ansat fuldtid på Den Kongelige Danske Opera som repetitør. Derudover giver hun ofte masterclasses på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium og var i 2013 officiel pianist ved Plácido Domingos opera-konkurrence The Operalia. Siden 2008 har hun endvidere deltaget i Adam Fischers The Wagner Days-festival, hvor hun har fungeret som musikalsk ansvarlig siden 2014.

LYSTENS LITURGI

Tekst: Højsangen, kap. 5:10-16; Pia Tafdrup, Efter vinen, fra Den inderste zone, Borgen 1983

- 1 *Candidus et rubicundus est dilectus meus*
En mund driver over ansigtet
Caput ejus instar auri purissimi
åben våd glinsende
Oculi ejus similes sunt oculis columbarum
apud rivos aquarum
efter vinen
tunge kys
der taler til det blod
der lukkes ud overalt i kroppens væv
Genae ejus sicut areolae balsameti
viridaria aromatica –
Labia instar
kys der bliver ved og bliver ved
i det runde mørke
til søvnløse musklers måneleg
Manus ejus cylindri aurei chrysolitis repleti
Venter ebur nitidum sapphiris ornatum
Crura ejus columnae marmoreae basibus aureis
fundata
Os ejus svavissimum
indtil en skulder giver slip på sig selv
og bliver blødere
indtil en ankel indtil en nakke
indtil vi svimlende levende
står oprejst i hinandens rum
Talis est dilectus meus

THE LITURGY OF DESIRE

Text: Song of Solomon, 5:10-16; Pia Tafdrup, After the Wine, from The Innermost Zone, Borgen 1983, trans. (Tafdrup) by Roger Greenwald

My beloved is radiant and ruddy
A mouth drifts across my face
His head is the finest gold
open wet shining
His eyes are like doves
beside streams of water
after the wine
heavy kisses
that speak to the blood
released in all the body's tissues
His cheeks are like beds of spices,
mounds of sweet-smelling herbs
His lips are lilies
kisses that continue, continue
in the round darkness of
sleepless muscles at play in moonlight
His arms are rods of gold, set with jewels
His body is polished ivory, bedecked with sapphires
His legs are alabaster columns
set on bases of gold
His mouth is most sweet
until a shoulder eases
and grows softer
until an ankle until a neck
until dizzily alive
we stand erect in each other's space.
This is my beloved

WINTERNÄCHTE

Text: Hermann Hesse

Oktober 1944

- 2 Leidenschaftlich strömt der Regen,
schluchzend wirft er sich ins Land,
Bäche gurgeln in den Wegen
überfülltem See entgegen,
der noch jüngst so gläsern stand.

Dass wir einmal fröhlich waren
und die Welt uns selig schien,
war ein Traum. In grauen Haaren
seh'n wir herbstlich und erfahren,
leiden Krieg und hassen ihn.

Kahlgefegt und ohne Flitter
liegt die Welt, die einst gelacht;
durch entlaubter Äste Gitter
blickt der Winter todesbitter,
und es greift nach uns die Nacht.

La belle qui veut ...

- 3 Kennst du mich noch? Wir wurden alt
und fremd und anders, ich und du.
Wir wurden kühl, wir wurden kalt,
ich glaub' es geht dem Winter zu.

Wie ist das fern, wie ist das lang,
seit wir uns beide nimmer sah'n!
Das Lied, das ich dir damals sang,
klingt trüb in meinem Herzen an:

WINTER NIGHTS

Text: Hermann Hesse (transl.: James Manley)

October 1944

Passion-driven pours the rain,
wailing it plunges in over the land,
streamlets gurgle along the roads
towards the overburdened lake
that days ago was glassy-calm.

Once we were full of joy
and the world seemed a blessed place.
That was a dream. Grey-haired we stand
autumn-flecked, the wiser now,
suffering and hating war.

Swept bare and unadorned
lies the onetime laughing world.
Through the branches' leafless grid
glimmers winter, deathly bitter
and night reaches out for us.

Fair one who would ...

Do you still know me? We grew old,
estranged and different, you and I.
We grew chilly, we grew cold.
Winter, I think, is coming on.

How far back, how long it is,
since we two saw each other last!
The song I sang for you back then
echoes sadly through my heart:

La belle qui veut
La belle qui n'ose
Cueillir les roses
Du jardin bleu ...

Knarren eines geknickten Astes

- [4] Splittrig geknickter Ast,
hangend schon Jahr um Jahr,
trocken knarrt er im Wind sein Lied,
ohne Laub, ohne Rinde,
kahl, fahl, zu langen Lebens,
zu langen Sterbens müd'.

Hart klingt und zäh sein Gesang,
klingt trotzig, klinget heimlich bang'.
Noch einen Sommer,
noch einen Winter lang.

Böse Zeit

- [5] Nun sind wir still
und singen keine Lieder mehr.
Der Schritt wird schwer;
das ist die Nacht, die kommen will.

Gib mir die Hand,
vielleicht ist unser Weg noch weit.
Es schneit, es schneit!
Hart ist der Winter im fremden Land.

Wo ist die Zeit,
da uns ein Licht, ein Herd gebrannt?
Gib mir die Hand!
Vielleicht ist unser Weg noch weit.

Fair one who would,
Fair one who dare not
Gather the roses
In the blue garden ...

Creaking of a broken branch

Splintered broken branch
hanging there year after year,
dried-out, croaking its song in the wind,
bare of leaves, bare of bark,
naked and ashen, tired of too long a life;
tired of too long a death.

Harsh and tough its song
ringing defiance, ringing its secret fear.
Yet another summer,
yet another winter long.

Evil time

Now we are silent
and songs we sing no more.
Treading heavily,
that is the night that is to come.

Give me your hand,
perhaps we still have far to go.
And snow, there is snow!
Harsh is the winter in a foreign land.

Where did the time go
when we could see a light, a hearth?
Give me your hand!
perhaps we still have far to go.

SONGS OF INNOCENCE

Text: William Blake, from 'Songs of Innocence and Experience'

Introduction

- [6] Piping down the valleys wild,
Piping songs of pleasant glee,
On a cloud I saw a child,
And he laughing said to me:

'Pipe a song about a Lamb!
So I piped with merry cheer.
'Piper, pipe that song again.'
So I piped: he wept to hear.

'Drop thy pipe, thy happy pipe;
Sing thy songs of happy cheer!
So I sung the same again,
While he wept with joy to hear.

'Piper, sit thee down and write
In a book, that all may read.'
So he vanished from my sight;
And I plucked a hollow reed,

And I made a rural pen,
And I stained the water clear,
And I wrote my happy songs
Every child may joy to hear.

SANGE OM USKYLD

Tekst: William Blake, fra Sange om uskyld og erfaring, oversat af Ib Johansen, William Blake i udvalg, Det Poetiske Bureaus Forlag, 2014

Introduktion

Mens jeg fløjted' i en dal så vild
Sange til glæde og megen moro,
Kom et barn på en sky hertil,
Og han sagde til mig og lo:

Fløjt om et lam din kække sang:
Så jeg fløjted' med muntert sind,
Fløjt dog den sang endnu engang –
Jeg fløjted', og tærer væded' hans kind.

Slip din fløjte, din fløjte så kry,
Og syng dine sange til glæde og fryd,
Så jeg sang de samme påny,
Og han græd af glæde derved.

Fløjtespiller, sæt dig blot ned:
Skriv i en bog vi kan læse i –
Derpå forsvandt han fra dette sted:
Jeg plukked' et siv, hult indeni.

Og jeg snitted' en landlig pen,
Og det klare vand stænkede jeg,
Og jeg skrev mine glade sange,
Hvorover hvert barn kan fryde sig.

The Shepherd

7 How sweet is the shepherd's sweet lot!
From the morn to the evening he strays;
He shall follow his sheep all the day,
And his tongue shall be fillèd with praise.

For he hears the lambs' innocent call,
And he hears the ewes' tender reply;
He is watchful while they are in peace,
For they know when their shepherd is nigh.

The Echoing Green

8 The sun does arise,
And make happy the skies;
The merry bells ring
To welcome the Spring;
The skylark and thrush,
The birds of the bush,
Sing louder around
To the bells' cheerful sound;
While our sports shall be seen
On the echoing green.

Old John, with white hair,
Does laugh away care,
Sitting under the oak,
Among the old folk.
They laugh at our play,
And soon they all say,
'Such, such were the joys
When we all—girls and boys—
In our youth-time were seen
On the echoing green.'

Hyrden

Hvor liflig er hyrdens liflige lod,
For han følger sin flok dagen lang:
Fra morgen til aften strejfer han om,
Og hans tunge er fuld af lovsang.

Han hører lammet kalde uskyldigt,
Og han hører fårets kærlige svar.
Han våger, mens de græsser i fred,
For de ved deres hyrde er nær.

Den genlydende fælled

Solen, den er nu helt oppe,
Himmelen over træernes toppe
Fryder sig til lystig klokkeklang:
Velkommen til våren endnu engang.
Drossel og lærke på stand,
Hver fugl som det blot kan,
Synger højere rundt omkring
Til klokkernes muntre klingkling,
Mens vor lystige leg og latter
På fælleden genlyder atter.

Gamle John med det hvide hår
Ler bort alle sorgens sår,
Under egen, som det sig falder,
Blandt folk på hans egen alder.
De ler, når de ser vores leg,
Og hver og en kan erindre sig:
Ja, sådan en fryd og gammen,
Var vores, når vi var sammen
I de unge år, atter og atter,
Og fæll'den genlød af vor latter.

Till the little ones, weary,
No more can be merry;
The sun does descend,
And our sports have an end.
Round the laps of their mothers
Many sisters and brothers,
Like birds in their nest,
Are ready for rest,
And sport no more seen
On the darkening green.

The Lamb

9 Little lamb, who made thee?
Does thou know who made thee,
Gave thee life, and bid thee feed
By the stream and o'er the mead:
Gave thee clothing of delight,
Softest clothing, woolly, bright;
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice?
Little lamb, who made thee?
Does thou know who made thee?

Little lamb, I'll tell thee;
Little lamb, I'll tell thee:
He is callèd by thy name,
For He calls Himself a Lamb.
He is meek, and He is mild,
He became a little child.
I a child, and thou a lamb,
We are callèd by His name.
Little lamb, God bless thee!
Little lamb, God bless thee!

Til de små bliver ganske trætte,
Nænsomt finder sig til rette.
Og solen, den går nu ned:
Forbi er al leg og lystighed.
På deres mødres blide skød
Synker brødre og søstre ned,
Som fugle i deres rede
Til at hvile er de nu rede:
Ej længer høres lystighed og leg
På fæll'den, hvor mørket sænker sig.

Lammet

Lille lam, hvem skabte dig?
Ved du, hvem der skabte dig?
Gav dig liv og bød dig græsse
Her ved bækken og på engen,
Gav dig glædens klædebon,
Blødt og uldent, hvidt som sne,
Gav dig denne blide stemme,
Der får dalen til at le.
Lille lam, hvem skabte dig?
Ved du, hvem der skabte dig?

Lille lam, jeg ved det!
Lille lam, jeg ved det!
Lammets navn blev givet ham,
For han kalder sig et lam:
Han er myg og han er mild,
Han blev selv et lille barn:
Jeg et barn og du et lam,
Vi har fået navn fra ham.
Lille lam, Guds fred med dig!
Lille lam, Guds fred med dig!

The Blossom

10 Merry, merry sparrow!
Under leaves so green
A happy blossom
Sees you, swift as arrow,
Seek your cradle narrow,
Near my bosom.

Pretty, pretty robin!
Under leaves so green
A happy blossom
Hears you sobbing, sobbing,
Pretty, pretty robin,
Near my bosom.

Infant Joy

11 'I have no name;
I am but two days old.'
What shall I call thee?

'I happy am,
Joy is my name.'
Sweet joy befall thee!

Pretty joy!
Sweet joy, but two days old.
Sweet joy I call thee:

Thou dost smile,
I sing the while;
Sweet joy befall thee!

Blomsten

Muntre, muntre spurv!
Under det grønne bladhang
En blomst med lyst
Ser dig, rap som en pil,
Søge din vugge trang
Tæt ved mit bryst.

Kønne, kønne rødkælk!
Under det grønne bladhang
En blomst med lyst
Hører på dine suk,
Kønne, kønne rødkælk,
Tæt ved mit bryst.

Barneglæde

Jeg har intet navn,
Jeg er to dage gammel —
Hvad skal jeg kalde dig?

Jeg er idel lykke,
Glæde er mit navn —
Sød glæde vederfares dig!

Liflig glæde!
Sød glæde to dage gammel.
Sød glæde vil jeg kalde dig.

Du smiler til mig,
Jeg synger for dig.
Sød glæde vederfares dig.

The Little Boy Lost

12 'Father, father, where are you going?
O do not walk so fast!
Speak, father, speak to your little boy,
Or else I shall be lost.'

The night was dark, no father was there,
The child was wet with dew;
The mire was deep, and the child did weep,
And away the vapour flew.

Laughing Song

13 When the green woods laugh with the voice of joy,
And the dimpling stream runs laughing by;
When the air does laugh with our merry wit,
And the green hill laughs with the noise of it;

When the meadows laugh with lively green,
And the grasshopper laughs in the merry scene;
When Mary and Susan and Emily
With their sweet round mouths sing 'Ha ha he!'

When the painted birds laugh in the shade,
Where our table with cherries and nuts is spread:
Come live, and be merry, and join with me,
To sing the sweet chorus of 'Ha ha he!'

A Cradle Song

14 Sweet dreams, form a shade
O'er my lovely infant's head!
Sweet dreams of pleasant streams
By happy, silent, moony beams!

Den lille dreng bliver borte

Fader, fader, hvor går du hen?
Gå ikke så hurtigt herfra.
Tal, fader, tal til din lille dreng:
Hvor er du dog blevet af?

Natten var mørk, ingen fader at se,
Vådt af dug var barnet den nat.
Dybt var dét dynd, barn med tårer på kind,
Hvor disen forsvandt så brat.

Lattersang

Når den grønne lund ler til en munter melodi,
Og den krusede bæk løber leende forbi,
Når luften ler fuld af vores skæmt og hurra,
Og den grønne lund ler ved lyden deraf.

Når engene ler, hvor det vilde græs gror,
Og græshoppen ler i det lystige kor,
Når Mary og Susan og Emily
Med en sød rød mund synger ha-ha-hi.

Når kulørte fugle ler i et skyggefuldt læ,
Hvor bordet er dækket under et træ,
Så kom hid og vær munter og stem kun i
Til det søde omkvæd af ha-ha-hi.

En vuggevise

Lad søde drømme blot skænke læ,
Så mit dejlige barn får alt skønt at se,
De sødeste drømme ved bækkens bred,
Hvor månelys stråler stille hened.

Sweet Sleep, with soft down
Weave thy brows an infant crown!
Sweet Sleep, angel mild,
Hover o'er my happy child!

Sweet smiles, in the night
Hover over my delight!
Sweet smiles, mother's smiles,
All the livelong night beguiles.

Sweet moans, dovelike sighs,
Chase not slumber from thy eyes!
Sweet moans, sweeter smiles,
All the dovelike moans beguiles.

Sleep, sleep, happy child!
All creation slept and smiled.
Sleep, sleep, happy sleep,
While o'er thee thy mother weep.

Sweet babe, in thy face
Holy image I can trace;
Sweet babe, once like thee
Thy Maker lay, and wept for me:

Wept for me, for thee, for all,
When He was an infant small.
Thou His image ever see,
Heavenly face that smiles on thee!

Smiles on thee, on me, on all,
Who became an infant small;
Infant smiles are His own smiles;
Heaven and earth to peace beguiles.

Lad sønnen sød med blødeste dun
Væve en krone til panden din,
Sød søvn, denne engel så blid,
Lad den skærme mit barn allentid.

Søde smil hver eneste nat,
Lad dem dvæle hér hos min skat.
Søde smil, som en moder kan smile,
Lad dem den livslange nat fortrylle.

Sødeste suk, en dues helt lig,
Lad dem ej jage søvnen fra dig,
Sødeste suk, og end sødere smil
Sætter hvert eneste suk på spil.

Mit lykkebarn, hvad skal der til:
Kan al skabningen heri få del?
Blund lykkeligt hér på livsens vej,
Imedens din moder græder for dig.

Søde spædbarn, på din pande
Kan jeg et helligt billed genfinde.
Søde spædbarn, engang li'som dig
Lå din skaber og græd for mig.

Græd for alle, for dig, for mig,
Da han var spæd som du og jeg.
Lad hans billede stedse vise sig,
Himmelsk åsyn, som smiler til dig.

Smiler til alle, til dig, til mig,
Lig barnet vi møder på vores vej.
Børnenes smil er helt hans egne:
Jord & Himmel får fred på hans vegne.

SONGS OF EXPERIENCE

Text: William Blake, from Songs of Innocence and Experience

The Voice of the Ancient Bard

[15] Youth of delight come hither.
And see the opening morn,
Image of truth new born.
Doubt is fled & clouds of reason
Dark disputes & artful teasing.
Folly is an endless maze,
Tangled roots perplex her ways.
How many have fallen there!
They stumble all night over bones of the dead
And feel they know not what but care;
And wish to lead others when they should be led

The Garden of Love

[16] I went to the Garden of Love,
And saw what I never had seen;
A Chapel was built in the midst,
Where I used to play on the green.

And the gates of this Chapel were shut,
And 'Thou shalt not' writ over the door;
So I turned to the Garden of Love
That so many sweet flowers bore.

And I saw it was filled with graves,
And tombstones where flowers should be;
And Priests in black gowns were walking their rounds,
And binding with briars my joys & desires.

SANGE OM ERFARING

Tekst: William Blake, fra Sange om uskyld og erfaring, oversat af Ib Johansen, William Blake i udvalg, Det Poetiske Bureaus Forlag, 2014

Den gamle bards røst

Du salige ungdom, kom dog herhen,
Betragt det vidtåbne morgengry,
Billed på sandheden født påny.
Tvivl er borte & fornuftens skyer,
Dystre disputer & maskepier.
Dårskab er en ingang uden ende,
Krogede rødder, som kun kan forblænde.
Hvor mange er faldet dér på valen!
Snubler over de dødes ben natten lang:
Alt de fornemmer nu er kvalen:
Vil lede, hvor de fejler gang på gang.

Kærlighedshaven

Jeg gik til kærlighedshaven
Og så et forunderligt syn:
Et kapel var bygget derinde,
Hvor jeg plejød' at lege i græsset.

Og kapellets porte var låst
Og "Du må ikke" skrevet på døren.
Så gik jeg til kærlighedshaven,
Der plejød' at vrimle med blomster.

Og der var ikke andet end grave
Og gravsten, hvor blomster stod før:
Og sortklædte præster som ubudne gæster
Bandt torneklæder om alle glæder.

The Fly

17 Little Fly
Thy summer's play,
My thoughtless hand
Has brush'd away.

Am not I
A fly like thee?
Or art not thou
A man like me?

For I dance
And drink & sing;
Till some blind hand
Shall brush my wing.

If thought is life
And strength & breath;
And the want
Of thought is death;

Then am I
A happy fly,
If I live,
Or if I die.

The Sick Rose

18 O Rose thou art sick.
The invisible worm,
That flies in the night
In the howling storm:

Has found out thy bed
Of crimson joy:

Fluen

Lille flue,
Din sommerleg
Har min hånd uden tanke
Fejet til side.

Er jeg ikke
En flue som du?
Er du ikke
En mand som jeg?

For jeg danser
Og drikker og synger,
Indtil en blind hånd
Brækker min vinge.

Er tanken liv
Og kraft og ånde,
Og er tankens
Fravær død,

Da er jeg
En sorgløs flue,
Om jeg lever
Eller dør.

Den syge rose

Åh, rose du er syg.
Den usynlige orm,
Der flyver om natten
I hylende storm,

Har fundet din glædesseng,
Blussende rød.

And his dark secret love
Does thy life destroy.

Ah! Sun-flower

19 Ah Sun-flower! weary of time,
Who countest the steps of the Sun:
Seeking after that sweet golden clime
Where the travellers journey is done.
Where the Youth pined away with desire,
And the pale Virgin shrouded in snow:
Arise from their graves and aspire,
Where my Sun-flower wishes to go.

RUMMET, HVOR JEG ENGANG BOEDE
*Tekst: Henrik Nordbrandt, fra Udvalgte digte,
Gyldendal 1981*

Tornerose

20 da du igen spillede mozart
gennemtrængte dine hænders duft
hele slottet
klaveret var løbet fuldt
af lunken regn og gennem bjælker af sol
dryssede lofternes barokengle varsomt
deres forgyldning
over det afblomstrede rosenbed

istapper samlede sig
om din pande hvor venerne
lå som sammenrullede
violblade i sne og skønt
det var sommer kunne man høre
greven stå på ski
ned ad trapperne

Og dens mørke lønlige elskov
Bliver din død.

Åh! solsikke

Åh, solsikke! træt af tiden
Tæller du solens skridt:
Kun i dens gyldne Eden
Blir du rejsens feber kvit.
Når ynglingen tæret af attrå,
Jomfruen i ligklædets sne,
Fra graven søger til landet,
Min solsikke gerne vil se.

THE ROOM I ONCE LIVED IN
*Text: Henrik Nordbrandt, from Udvalgte digte,
Gyldendal 1981 (trans. by James Manley)*

Briar Rose

when once more you played mozart
the scent of your hands suffused
the whole of the palace
the piano was overflowing
with lukewarm rain and through beams of sun
the baroque ceiling angels gently
drizzled their gilding
over the faded bed of roses

icicles gathered
around your brow where the veins
were like rolled-up
violet petals in snow and although
it was summer you could hear
the Count skiing
down the stairs

men du spillede bare
i det tiltagende århundrede ligeglåd
med kustodernes forgæves kalden
og dine elskere som på flittøfler
listende ældedes omkring dig
og jeg vågnede i den hede aften
og blæste dit fravær fuldt af støv
og jeg vidste ikke rigtig
om du var gået fra mig
eller om du netop
skulle til at komme

sådan en

21 du er som sådan en
rose, en så
rigtig
rød rose at ingen nogen
sinde så det
sådan, ja sådan
så jeg rigtig sådan
ser at du er en sådan
rose, sådan en rigtig en
sådan en rød en, sådan
set
Sådan en ...

de dødes vejskilt

22 en vinter støder du atter på de dødes vejskilt
dets sang
har ført dig langt ind i snestormen
til et sted hvor to veje krydser hinanden.
efter at have gået i ring synker du sammen
under det tynde metal, ved ikke
hvorhen du skal vende dit ansigt, i hvilken retning

but you just played
as the century drew on indifferent
to the vain calls of the custodians
and your lovers who on felt slippers
crept aging around you
and I woke in the heat of the evening
and blew your absence full of dust
and I did not really know
if you had left me
or if you were just
about to arrive

one of those

you are so to say a
rose, so
real a
red rose that no one
ever saw it so,
so, yes just so,
i really saw it so
seeing you are one of those, a
rose, so real a rose
so red a rose, so to
say
one of those ...

the road sign of the dead

one winter again you run into the road sign of
the dead
its singing
has led you far into the snowstorm
to a place where two roads cross
after you've walked in circles you collapse
beneath the thin metal, do not know

du skal lytte. selv dit navn unddrager sig
genkendelse i vinterens sprog, i kartoffelrækkernes
raslen, i granernes
og nogle få, meget ensomme skures susen
spredt ud over lavlandet, metalpladen
som er halvt dækket af sne, halvt fortæret af rust
bærer intet navn. derfor fører de to veje
som løber sammen ud til fire byer
der nu er forsvundet. vejskiltet synger
og stirrer, selv når du slår sneen af det
kun ind i sig selv, ind i vinteren
dybt inde i vinteren, i snestormen synger et vejskilt
om ingen andre end sig selv.

et lerhoved

23 stormen har kastet et lerhoved ind på kysten
det forestiller en havnymfe
og af ansigtets stilling i forhold til halsen
fremgår det at hun har noget i hånden
som hun er øm over. hun ligner
mest af alt en pige fra landet som skal til bal
men har noget sørgmodigt over sig
som hun ikke kan forklare.
nu skraber du forsigtigt kalken af hendes ansigt
for om muligt at finde ud af
hvad det er som optager hende. hun sover
ser det ud til, sødt drømmende
som lå hun i en eng. men på kinden
tæt ved den højre mundvig findes der
indgroet i leret, et modermærke

where you should turn your face, in what direction
you should listen. even your name escapes
recognition in the language of winter, in
the whispered
rattle of the potato patches, in the murmur of
the pines
and just a few very lonely sheds
spread out over the lowlands, and the metal plate
that is half-covered in snow, half-eaten by rust
bears no name. that's why the two roads
that run together lead out to four villages
that have now vanished. the road sign sings
and stares even when you knock the snow off it
only into itself, into to the winter
deep in the winter in this snowstorm a road
sign sings
about no others, only about itself.

a head of clay

the storm has cast a head of clay up on the shore
it represents a sea nymph
and from the tilt of her face above her neck
you can see that she has something in her hand
something she cherishes. she looks
most of all like a country girl going to the ball
but has some sadness about her
that she cannot explain.
now carefully you scrape the chalk from her face
to find out if at all possible
what it is that troubles her. she is asleep
or so it seems, sweetly dreaming,
as if she lay in a meadow. but on her cheek
close to the right of her mouth there is,
embedded in the clay, a birthmark

som hun torsøger at skjule under en hårløk.
det er formet som aftrykket af en finger
den højre hånds lillefinger
og sat der for længe siden da du engang
berørte hende. kun en eneste, som tak
for hvad, husker du ikke længere
måske var det blot det at hun fjøede sig
netop som du ønskede, så smuk
at du ikke nænnede at lade hende være.

SEVEN SILLY SONGS

Texts: Anonymous English and American verses

Drinking Song

- 24 Come, landlord, fill the flowing bowl
Until it doth run over;
For to-night we'll merry be,
To-morrow we'll be sober.

The man who drinketh small beer
And goes to bed quite sober,
Fades as the leaves do fade
That drop off in October.

But he who drinks just what he likes
And getteth half-seas over,
Will live until he dies perhaps,
And then lie down in clover.

The man who kisses a pretty girl
And goes and tells his mother,
Ought to have his lips cut off,
And never kiss another.

that she tries to hide beneath a lock of hair.
it has the shape of the imprint of a finger
the right-hand little finger
put there long ago when once you touched her.
only a single touch as thanks
for what you no longer remember.
perhaps it was only that she did
just what you wanted, so beautiful
that you hadn't the heart to leave her be.

SYV FJOLLEDE SANGE

*Tekster: Anonyme engelske og amerikanske vers
(dansk overs.: Alma Manley)*

Drikkeviser

Kom, krovært, fyld nu fadet op
og lad os bare drikke;
i aften er vi lystige,
i morgen er vi ikke.

Den, som drikker det tynde øl,
og går i sengen sober,
han visner ligesom bladene,
der falder i oktober.

Men den, som drikker hvad han vil
og gør sig grundig pløret,
vil leve til han dør, måske,
med en ordentlig kæp i øret.

Den der kysser skønne piger,
og sladrer straks derhjemme,
hans læber de sku' skæres af,
og kys, dem kan han glemme.

Gypsies in the Wood

- 25 My Mother said that I never should
Play with the gypsies in the wood.
The wood was dark, the grass was green;
In came Sally with a tambourine,
I went to the sea – no ship to get across;
I paid ten shillings for a blind white horse;
I up on his back and was off in a crack –
Sally, tell my Mother I shall never come back.

The Turtle-Dove

- 26 "Oh! don't you see the turtle-dove
Sitting under yonder tree
Lamenting for her own true love?
And I will mourn for thee, my dear,
And I will mourn for thee."

"If you must suffer grief and pain,
'Tis but for a little while;
For, though I go away, I'll return again,
If I row ten thousand mile, my dear,
If I row ten thousand mile!"

"Ten thousand mile is very far
For me to bide alone
With a heavy, heavy sigh and a bitter, bitter cry:
No one to hear my moan, my dear,
No one to hear my moan."

"I may not stay your grievous moan,
Your pain I may not ease;
Yet I will love but thee alone
Till the streams run from the seas, my dear,
Till the streams run from the seas!"

Sigøjnerne i skoven

Min mor sagde, jeg ikke sku' lege
i skoven med sigøjnerne.
Skoven var mørk og græsset så grønt,
så kom Sally med en tamburin.
Jeg gik ned til havet – der var intet skib;
gav ti skilling for en blind, hvid hest;
steg op på dens ryg og red med fynd og klem –
Sally, fortæl min mor, jeg aldrig kommer hjem.

Turtelduen

"Åh! Ser du ej den turteldue,
som sidder under træet dér,
og sørger over den, som hun har kær?
Så skal jeg savne dig, min ven.
Så skal jeg savne dig."

"Hvis du må lide sorg og smerte,
varer det ej længe;
for skønt jeg går, kommer jeg igen,
om jeg ror ti tusind mil, min ven,
om jeg ror ti tusind mill!"

"Ti tusind mil er langt, min ven,
for mig at bide alene.
Med tunge suk og bitter gråd
og ingen der hører derpå, min ven,
og ingen der hører derpå."

"Jeg kan ej høre din klagesang,
din smerte ikke lindre;
dog vil jeg elske dig alene,
til vandet rinder fra havet, min ven,
til vandet rinder fra havet."

"The tides shall cease to beat the shore,
The stars fall from the sky,
Yet I will love thee more and more
Until the day I die, my dear,
Until the day I die."

"Then let the seas run dry, sweetheart,
The rocks melt in the sun,
Yet here I will stay, nor ever from thee part,
Till all my days are done, my dear,
Till all my days are done!"

Wishful Thinking

27 I wish I were a
Elephantiaphus
And could pick off the coconuts with my nose.
But, oh! I am not,
(Alas! I cannot be)
An Elephanti-
Elephantiaphus.
But I'm a cockroach
And I'm a water-bug,
I can crawl around and hide behind the sink.

I wish I were a
Rhinoscerèeacus
And could wear an ivory toothpick in my nose.
But, oh! I am not,
(Alas! I cannot be)
A Rhinoscori-
Rhinoscerèeacus.
But I'm a beetle
And I'm a pumpkin-bug,
I can buzz and bang my head against the wall.

"Bølgens slag mod strand kan svinde,
stjerner fra himlen falde,
dog mere og mere vil jeg elske dig,
indtil den dag, jeg dør, min ven,
indtil den dag, jeg dør."

"Så lad da havet tørre ud,
og klipper i solen smelte,
Jeg bliver, og skilles ej fra dig,
indtil min tid er omme, min ven,
indtil min tid er omme!"

Ønsketænkning

O, gid jeg var en
elefantiafus
og ku' med næsen kokosnødder plukke.
Men ak! Jeg er ej
(og ak! Jeg kan ikke være)
En elefanti-
elefantiafus.
Men en kakerlak er jeg,
en vandbille er jeg,
og kan kravle rundt og gemme mig bag vasken.

O, gid jeg var et
næsehor-o-nomius
med en elfenbenstandstik siddende på næsen.
Men ak! Jeg er ej
(og ak! Jeg kan ikke være)
Et næsehor-o-
næsehor-o-nomius.
Men jeg er en bille,
en græskar-snudebille,
jeg kan svinde og slå mit hoved imod væggen.

I wish I were a
Hippopotamus
And could swim the Tigris and the broad Gangès.
But, oh! I am not,
(Alas! I cannot be)
A Hippopopo-
Hippopotamus.
But I'm a grasshopper
And I'm a katydid,
I can play the fiddle with my left hind-leg.

I wish I were a
Levileviathan
And had seven hundred knuckles in my spine.
But, oh! I am not,
(Alas! I cannot be)
A Levi-ikey-
Levi-ikey-mo.
But I'm a firefly
And I'm a lightning-bug,
I can light cheroots and gaspers with my tail.

My Apple Tree

28 If you don't like my apples,
Then don't shake my tree;
I'm not after your boy friend,
He's after me.

All the Pretty Little Horses

29 Hushaby! don't you cry,
Go to sleepy, little baby.
When you wake,
You shall have
All the pretty little horses –

O, gid jeg var
en flydende flode-hest
Og ku' svømme i Tigris og den brede Ganges.
Men ak! Jeg er ej
(og ak! Jeg kan ikke være)
En flodfarende
flydende flode-hest.
Men jeg er en græshoppe
og jeg er en fårekilling,
som med venstre bagben kan fiolen spille.

O, gid jeg var
en kaskelot
med syv hundrede hvirvler ned ad min ryg.
Men ak! jeg er ej
(og ak! kan ikke være)
en kaskelot-
kaskelot.
Men jeg er en sankthansorm
og jeg er en ildflue
som kan tænde cerutter og smøger med min hale.

Mit æbletræ

Ryst da ikke mit æbletræ
hvis æblerne ikke smager dig.
Jeg jagter ikke din fyr, dit fæ,
det er ham, som jagter mig.

Alle de smukke små heste

Tys, du lille! Græd nu ej,
Sov du kun, barnlille.
Når du vågner,
skal du få
alle de smukke små heste:

Blacks and bays,
Dapples and grays,
Coach and six-a little horses.
Hushaby! don't you cry,
Go to sleepy, little baby.

Hushaby! don't you cry,
Go to sleepy, little baby.
Way down yonder
In de medder
Ther's a po' lil lambie,
De bees an' de butterflies
Peckin' out its eyes,
De po' lil thing cried, 'Mammy!'
Hushaby! don't you cry,
Go to sleepy, little baby.

Promenade

30 Three young rats with black felt hats,
Three young ducks with white straw flats,
Three young dogs with curling tails,
Three young cats with demi-veils
Went out to walk with two young pigs
In satin vests and sorrel wigs.
But suddenly it chanced to rain,
And so they all went home again.

sort og fuks,
skimmel og grå,
seksspand med smukke små heste.
Tys, du lille! Græd nu ej,
Sov du kun, barnlille.

Tys, du lille! Græd nu ej,
Sov du kun, barnlille.
Langt derude,
nede på engen,
ligger det stakkels lille lam.
Bier og sommerfugle
hakker i dets øjne.
"Mama!" – det lille pus græder.
Tys, du lille! Græd nu ej,
Sov du kun, barnlille.

Promenade

Tre unge rotter med filthatte sorte,
tre unge ænder i flade sko af strå,
tre unge hunde med krøllede haler,
tre unge katte med pynteslør på,
gik sig en tur med to unge grise
i silkevest og rød paryk.
Men pludselig kom der en regnbyge slem,
og så gik de alle hjem.

DDD

Recorded at the Royal Opera House, Orchestra Rehearsal Room, Copenhagen, September 2015 [1]-[5] and [20]-[23]; and at the parish hall of Farum Church September and October 2015 [6]-[19] and [24]-[30]

Sound engineer and recording producer: John Frandsen

Editing: John Frandsen and Lars C. Bruun

Mix and mastering: Lars C. Bruun

© & © 2016 Dacapo Records, Copenhagen

Liner notes: Trine Boje Mortensen

English translation: James Manley

Proofreader: Svend Ravnkilde

Photo p. 5: © Marie Louise Munkegaard

Design: Denise Burt, www.elevator-design.dk

Publishers: Edition-S, edition-s.dk (Songs of Experience, Songs of Innocence, Lystens liturgi)

and Edition Reimers, editionreimers.se (Seven Silly Songs)

Dacapo acknowledge, with gratitude, the generous support of Danish Composers' Society's Production Pool / KODA's Cultural Funds, Koda's Collective Blank Tape Funds, and Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

DACAPO
open space

8.226582

DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1986 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.

